

му е живота, като е носилъ тия окови? — Съ какво лице ще се върне между своитѣ? ... Лакомия, лакомия! Ако не е лакомията, — се увѣряваше старецътъ, не би имало престѣпления. Не гледатъ да живѣятъ съ каквото иматъ, а дирятъ онуй, което нѣматъ! Не сж доволни отъ туй, което сж изкарвали съ потъ на чело, а хвърлятъ око на чуждото. Чуждото ги блазни; отъ своето сж недоволни.

... Ехъ, — въздъхна стареца — и моя Павелъ, ако бѣше доволенъ отъ нашето, отъ селото, не би сторилъ тия поразии. Полакоми се, съблазни се — и отиде да се не види. И какво!

... Да нѣмаше кой да го опжти! Да не бѣхъ му казвалъ — не би ми тежко...